

СЛИКИ ОД ИЗЛОЖБАТА НА ЖИВОТОТ

На Љубица Накова Донска

Слики од изложбата на животот,
Слики од заложбата на љубовта
На една ќерка од земјата македонска
На една мајка од фамилијата Донска...
Нема минато или идно време
Низ пејсажот со брези, низ портата со резе,
Кога гледам преку сидот на вечноста
Низ твоите слики – течноста на окото
Се лее од ридот на Брегалница
Бојата пее од сонцето над Сушево,
До наднебесни, невидливи галаксии...
Твоите слики се визуири, визи - да влезам,
Во времето кое не се брои, туку во изложбата на животот
Стои без клуч, без брава – отворено само за просветлената
Правичност на линијата на убавината и бојата на чинија на добрина...
Свечено влегувам во насликаниот твој домен за спомен
На неминливото – сиките од боја и вода ме водат, ме канат
Гостин преку океани, преку непосетени страни
Љубена сестро на светлината
Љубице, ти што љубиш да делуваш низ децении на вечноста
На денот на Независноста на една голема земја
На денот на Свечени лета во една древна Тврдина на Духот
Ти благодарам за зависноста-од-милината
Што ја создаваш преку далечината и тишината,
Преку плачот и насмевката

Кога најсаканите ни преминаа

Од светлини и бои на земјата

Во невидливи палати на Слава и Сјај

Во светови на нашиот небесен Татко на Се

Видливо и невидливо

Среќна виза кон воденит бои на земјите и небата

Со благодарни дарувања и на нашата благост и родност

На која прво ти и Надежта и Божјиот дар им подаривте

Крила на нашите срца гладни за убава добрина...

На срцето мое, од сругата страна на планетата и,

на срцето на Еми од сругата страна на земините илузии на стварноста.